

det forekommer mig, at der ikke er nogen særlig Grund til at fremme den Slags Bestemmelser.

Jeg skal ikke opholde mig ved de andre Ændringer til samme Paragraf, da jeg er af samme Mening som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, og jeg skal heller ikke opholde mig videre ved Landstingets § 2, der jo er en helt anden end vor, Folketingets § 2, men den Forsigtighed, der er lagt for Dagen, har her maaske noget mere paa sig end ved Lovens § 1. Jeg skal heller ikke opholde mig længere ved Lovens ny § 4. Det er jo en helt ny Paragraf, der er sat ind, men jeg skal dog gøre den Bemærkning, at Landstinget ikke har generet sig for at skærpe Bestemmelserne til Trods for, at det er saa forsvindende lidt, det er gaaet med til i den anden Retning. Jeg vil dog ikke have noget imod at gaa med til denne Bestemmelse, hvis det virkelig forholder sig saaledes, at der er Personer, der opgive falske Oplysninger, thi saa kan Billighed jo tale for, at de ogsaa kom til at erstatte, hvad de have forbrudt ved deres falske Opgivende, saa i den Retning skal jeg ikke videre stille mig imod denne Paragraf.

Jeg skal nu til Slutning kun gøre nogle almindelige Bemærkninger, og de skulle da udtale, at jeg jeg ikke forstaaer, hvad der har bevæget det høje Landsting til at være saa lidt velvillig over for denne Lov. Jeg har gjort mig ærlige Bestræbelser for at komme til Forstaaelse af, hvad der i Virkeligheden har været dets Bevæggrund til at reducere Loven til det, den nu er reduceret til. Som allerede bemærket før har den høje Regering jo gjort dette Lovforslag til sit og virket for at faa det gennemført i Landstinget saaledes, som det var vedtaget her. Det kan altsaa ikke være for at imødekomme Regeringen, hvad der jo ellers i en Aarrække har været vant til, at Landstinget har handlet, som det har. Jeg har ogsaa læst Udvalgets Betænkning igennem og læst de faldne Udtalelser igennem, men jeg har ikke et eneste Sted set noget positivt fremført for, at der var Grund til at fastholde de ti Aar, som det saa bestemt fastholder. Udvalget har anmodet Regeringen om at skaffe Oplysninger om, hvor meget mere det vilde andrage, hvis 5 Aar blev Værdighedsgrænsen i Stedet for 10, og disse Oplysninger, som ere udarbejdede af statistisk Bureau, sige jo udtrykkeligt, at den Forskel, det vilde gøre, kun vilde blive af ringe Betydning, de paastaa, at da det er de første 5 Aar, det drejer sig om, vil

Forskellen blive forsvindende eller af ringe Betydning. Disse Oplysninger have altsaa heller ikke støttet Landstinget i dets Bestræbelser for Bevaringen af de 10 Aar, og i de faldne Udtalelser finder man heller intet. Man maa derfor nærmest komme til den Opfattelse, at det er Uvillighed over for de fattige og trængende i Samfundet, og er det saa, er det virkelig i højeste Grad beklageligt. Jeg forstaaer heller ikke, hvorledes det samme Flertal i Landstinget vil bære sig ad, naar de nu skulle vedtage Tiendeloven og Skatteloven, jeg forstaaer ikke, hvorledes det vil smage dem at vedtage dem. Disse Love, specielt Tiendeloven, ere Love, der stille uhyre Fordringer til Statskassen, de lægge Beslag paa Statskassens Midler i en overordentlig Grad i mange Aar, og Statskassens Midler ere jo tilvejebragte ikke alene af de velhavende i Samfundet, men ligesaa godt af de fattige og trængende, ja selv de fattigste blandt de fattigste ere med til at fylde Penge i Statskassen. Hvorledes skulle de samme Folk, som over for denne Lov vise en saadan Uvillie over for den fattige Befolkning, at de ikke en Gang have kunnet gaa med til de Smuler, som ere vedtagne i dette Ting med Hensyn til Alderdomsforsørgelse, hvorledes skulle de kunne vedtage Love i Landstinget, som udelukkende gavne den besiddende Klasse, hvortil der skal bruges saa mange af Statskassens Penge, som jo igen komme ind af hele Befolkningens Midler, ikke alene fra de velstaaende, de besiddende, men ogsaa fra de fattige. Jeg siger, der skal et godt Hjerte til at handle paa den Maade. Et æret Medlem i Landstinget har ogsaa udtalt sig til Dels mod Landstingets Standpunkt, har ment, at den Maade at lovgive paa kunde ved Misforstaaelse sætte ondt Blod. Ja, jeg maa paastaa, at der behøver ingen Misforstaaelse at være til Stede, alene den Handling at vise Karrighed over for de fattige og trængende i Samfundet er nok til at skabe ondt Blod og Uvillie hos den fattige Befolkning, specielt naar den kommer fra Landstingets Side. Dette Ting ses der ikke paa med Velvillie af den store, almindelige Del af Befolkningen, og denne Fremfærd over for Alderdomsunderstøttelsesloven er af en saadan Beskaffenhed, at man jo før jo hellere maatte ønske at blive af med Landstinget, eller i alt Fald at faa et Landsting, som var udgaaet mere af den almindelige Vælgerbefolkning end det nuværende Landsting. Det er et privilegeret Ting, og dets Stilling over for dette lille